

Un somni que no mai s'acaba.

Camine pels carrers i tot són aparadors amb l'oferta total. Veig el deambular d'ànimes anònimes arrossegant tristeses i solituds. Les seues cadenes fan soroll de secretes inquietuds; de tant en tant, alguna persona mig somriu, quasi com atorgant-te un bocí, un petit retall de l'amagada felicitat.

On són les paraules segrestades?

Regale les meues amb els ulls, però ningú no mira, i si ho fan, quasi no veuen.

Pels carrers hi ha tota una vida soterrada per les presses, per l'èxit, pels diners...

Un ocell canta mentre s'acomia el capvespre. Li escric música amb paraules.

Vola cap a tu.

Si et plau, no li tanques la porta
de l'ànima; si l'escoltes,
comprendràs que cos i ànima
són l'única realitat.

Pels carrers, lentament camina Nadal. No hi ha ningú més: ets tu.

Procura oferir-te a cada moment del teu viure; no contes les hores, els dies, les setmanes.

Nadal sempre habita en tu, en els batecs regalats a cada moment, per sempre més, any rere any.

Bon Nadal.

Príncep de les milotxes.